

gaae, for at de ikke skulle synes at gjælde til Støtte for Majoritetens Forslag. Det ærede Medlem synes at være en grundig Bisppehader; han benytter ialfald gjerne enhver Leilighed til at hugge ind paa Biskopperne. Han burde dog bemærke, at, medens han fører sit gode lovlige Sværd, have Biskopperne ikke længere et saadant Sværd. Han har anstillet dybtgaaende kirkehistoriske Undersøgelser, for at godtgjøre, at vi her ikke have rette Biskopper med apostolisk Successton, men at dem skulle vi søge i den anglikanske Høikirke; det synes altsaa, at det ærede Medlem forsaavidt har sluttet sig til den anglikanske Høikirke. Det kunde maaskee være, at Christendommen for ham — jeg troer ikke, han vil tage mig det ilde op — er et saa elastisk Begreb, at han med temmelig stor Lethed — „omnia sua secum portans“ — kan gaae over fra eet Kirkesamfund til et andet. Det har maaskee sin Grund i, at Christendommen for det ærede Medlem er et System af Læresætninger, som han underkaster en fri Behandling, medens det er undgaaet hans Opmærksomhed, at den er en Livsmeddelelse, en Guds Kraft til Salighed, der væsentlig meddeles igjennem Sakramenterne, hvorved Troen fører til et langt rigere Udbytte end Kritiken (Lehmann): Alt dette kommer aldeles ikke Sagen ved. Det er derfor ikke saa underligt, at det meget ærede Medlem — der ialfald dengang troede, at det „som Sagen ved“ — haandterede med megen Lethed de forskjellige kirkelige Retninger, idet han gav en udførlig Skildring af tvende kirkelige Partier hos os, hvilke han betegnede som „yderste Høire og yderste Venstre“. Han meente, at det ene stilede mod „Hierarkiet“, det andet mod „Anarkiet“. Smidtertid følte han nogen Sympathie for dette sidste; men nu var der indtraadt en „Alliance“ mellem disse tvende Partier, og saa var der noget Dndt i Gjære, saa var der Fare paaferde, og Enhver maatte være paa sin Post. Nu skal jeg antyde, hvorledes det, jeg har bemærket, „kommer Sagen ved“: Det er nemlig min Overbeviisning, at disse den ærede Landsstingsmands Betragtninger i saa høj en Grad selv trænge til Støtte, at de ere aldeles ude af Stand til at støtte

Majoritetens Forslag. Der er tilvisse ikke noget Dndt i Gjære i Geistligheden, der er ikke nogen Fare paaferde, hverken for Hierarkie eller for Anarkie, men derimod kan der nok være Fare for, at vi kunne gaae hen og lave en Forsamling, som Folketirken hverken kan eller vil bruge. Det er ganske vist, som den meget ærede Ordfører ved forrige Behandling bemærkede, meget let at staae et Kirkeraad tilveie; men Skin uden Virkelighed, Form uden Indhold, Bevægelse uden Liv kan ikke baade enten Folketirken eller Staten. Jeg troer derfor, at der ikke er nogen Grund til at forhaste sig saaledes i denne Sag, men al Grund til at „give Tid“. Den høitærede Cultusminister har seet paa den virkelige Tilstand, har spurgt efter Livet og været hange for at fremkalde et tomt Skin. Derfor er han blevet staaende ved forberedende Foranstaltninger, og det er Noget, som fortjener al Anerkjendelse. Naar han finder Sagen moden til Afgjørelse, da kommer han til Rigsdagen med et, som det tør ventes, tilfredsstillende Forslag til Lov, hvorved Folketirkens Forsatning ordnes. Jeg troer, at det er tilstrækkeligt klart, at Sagen ikke er moden til Afgjørelse, og at det derfor er usforsvarligt at forcere den frem mod Folketirkens Dnske; — ja, jeg siger endnu „mod Folketirkens Dnske,“ — og jeg troer paa ingen Maade, at det kan tilbagevise. Geistligheden, der i 1855 viste sig meget gunstigt stemt for Oprettelsen af et Kirkeraad, har i 1857, opfordret af Regjeringen til at tage Sagen under grundig Overveielse, fundet Anledning til at fraraade en saadan Kirkeforsatning, og Lægstanden, der i 1855 ikke viste nogen Interesse for Sagen — thi de 700 Underskrifter vidne snarere imod end for —, har heller ikke siden paa nogenomhelst Maade givet noget Dnske tilfjende i denne Retning. Den ærede 2den Landsstingsmand for 10de Kredts (Lehmann) udtalte ved forrige Behandling det Indtryk, Forhandlingen her havde gjort paa ham, i det Dnske, at Rigsdagen ikke længe maatte komme til at „fungere som Kirkeraad.“ Han vilde ganske vist ved dette Dnske understøtte Majoritetens Forslag; men jeg siger, at dersom